

i alt Fald paa mange Steder, at Folk, der ikke før har haft den indenfor Dørene, vil have meget vanskeligt ved at opfatte den som Mund- og Klovesyge. Paa en Gaard ved Haslev, Sofiendal, har man haft Sygdommen to Gange i den Tid, jeg har praktiseret, og man har den igen i dette Øjeblik. Jeg har spurgt Forpagteren om, hvorledes Sygdommen forløb, og han sagde, at den forløb saaledes, at han aldrig vilde have tænkt sig, at det var Mund- og Klovesyge, hvis han ikke havde haft foregaaende Tilfælde. Der ligger selvfølgelig en Fare i dette Forhold, en Masse Besætninger kan have haft Mund- og Klovesyge, uden at det kan konstateres. Det er selvfølgelig kun, naar Sygdommen forløber i en saa mild Form, men jeg tvivler ikke om, at den alligevel kan smitte videre. Bestemmelsen her vil selvfølgelig ikke godt kunne ramme disse Forhold. Den vil kun ramme særlig graverende Forhold, hvor en Mand overtræder bevidst eller paa Grund af stor Skødesløshed slet ikke følger med, hvorledes Stillingen er i hans Besætning. Men naar man har saa megen Mund- og Klovesyge, som vi har for Tiden, hvor saa godt som ikke et eneste Amt er skaanet, maa Brugere eller Ejere af Dyr være dobbelt opmærksomme paa Sygdommens Tilstedeværelse og derfor straks tilkalde sagkyndig Hjælp, der maaske ikke altid straks er i Stand til at diagnosticere den virkelige Sygdom, men Besætningen og Ejendommen maa saa isoleres, indtil man er i Stand til at konstatere, hvad man har med at gøre.

Med disse Ord kunde jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til en baade hurtig og velvillig Behandling, men da jeg nu har Ordet i denne Sag, ønsker jeg ogsaa at fremsætte nogle personlige Bemærkninger vedrørende denne Sygdom og Bekæmpelsen af den. Jeg tænker her paa Mejerierne. Der kræves en dygtig, øvet, praktisk Mand til at vise Mejerierne, hvorledes de skal desinficere. Skriftlige Meddelelser kan ikke nytte. Det kan ikke hjælpe, at man fra Fysikaternes Side meddeler dem, at saaledes og saaledes skal de bære sig ad enten med Dampstraale, eller hvorledes man ønsker, det skal være. Jeg har paa Slagterier og Mejerier set anvendt Dampstraaler, der ikke var varmere, end at man kunde stikke Haanden i dem. Saadanne Foranstaltninger er i Virkeligheden det rene Pip, ikke blot forfejler man fuldstændig Hensigten, men man er ogsaa udsat for at faa Sygdommen spredt, naar man tror at have udryddet eller bekæmpet den. Det, jeg gerne vilde, var, at Mejerierne skulde have Anmeldel-

sespligt, naar der pludselig sker Nedgang i Mælkeydelsen. I en Periode, hvor der er Mund- og Klovesyge, er maaske det første, hvorved man kan konstatere Sygdommen i en Besætning, at Mælkemængden gaar ned. Mejerierne burde derfor have Anmeldelsespligt enten til Politiet eller til Dyrlægen; det skulde vel nærmest være Politiet, der fik med det at gøre, og som saa kunde træffe Foranstaltninger til at undersøge Forholdet. Naar Sygdommen forløber saa mildt, som den gør i Øjeblikket — nogle Steder siger man ganske vist, den er ret haardnakket —, vil man vel ikke kunne konstatere synderlig Nedgang i Mælkemængden, saaledes at det er muligt at den Vej at opnaa noget sikkert i Retning af at bekæmpe Sygdommen. Men i de Tilfælde, hvor Sygdommen optræder haard og voldsom, er der ikke Tvivl om, at Mejerierne paa Forhaand ved god Besked om disse Ting.

En anden Ting, jeg kunde ønske, var, at man gennem Lovgivningen kunde faa indført — det er vistnok optaget i Instrukser o. s. v. —, at alle Sække, hvori der transporteres Foderstoffer, af hvad Art nævnes kan, i Perioder, hvor der er Mund- og Klovesyge, skal desinficeres, enten hos Købmændene eller hos Møllerne. Det er min Overbevisning, at disse Sække er noget af det mest farlige i Henseende til Smitteforbindelse, man overhovedet har. Alene det, jeg omtalte før, at en Mand bringer Sækkene til Købmanden, efter at de har ligget i Stalden og er blevet smittet, viser jo, hvad Ulykker der kan foraarsages ved disse Sække, og der er ganske sikkert sket megen Ulykke paa den Maade. Jeg tror ikke, det vilde være uoverkommeligt at faa gennemført disse Foranstaltninger. Men det maa ikke være saaledes, at man *henstiller* til de vedkommende at gøre det, saa at de kan lade være, om de vil, og saaledes at den ene Købmand averterer med, at han desinficerer sine Sække, medens en anden ikke desinficerer dem — det er maaske ikke andet end Reklame, den første bruger for at vise, at han er mere paapasselig —, men Desinfektion maa foretages under betryggende Kontrol.

Endelig vil jeg gerne sige et Par Ord om selve Afspærringen. Jeg har talt om dette Spørgsmaal ved Finanslovbehandlingen i 1921. Jeg mener, at Afspærringen bør foretages indenfor snævrere Omraader, indenfor den enkelte Ejendom, i hvert Fald saa begrænset som muligt, men den maa ogsaa gøres fuldstændig effektiv, saaledes at ingen i de 8—14 Dage, Sygdommen varer, kan komme ud af eller ind paa Gaarden.